

Arrest

nr. 68 120 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HENDERIKX, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 juli 2010, verklaart er zich op 17 augustus 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 31 mei 2011, verstuurd op 31 mei 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Siakot (Pakistan). U zou een Ahmadi-moslim zijn. Uw problemen zouden begonnen zijn in 2000. Twee mensen zouden u geslagen hebben met een steen. Eind 2004 of 2005 zouden jongens uw arm gebroken hebben. Eind 2005 zou S. B. u hebben uitgescholden en geslagen. In juli 2010 werd er een ‘application’ ingediend tegen u door B. Daarna zou u Pakistan hebben verlaten. Via Lahore en Spanje

reisde u per vliegtuig naar België. U diende hier op 17 augustus 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een 'application' (om bij de politie een klacht op te stellen), een 'First Information Report' (FIR) van uw vader en een 'First Information Report' (FIR) van uw broer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"U verklaarde dat in juli 2010 B. een 'application' tegen u had ingediend omdat u mensen zou bekeren (zie gehoorverslag CGVS p.13 en p.14). Een 'application' wijst nog niet op een daadwerkelijke vervolging. Zoals het woord reeds aantoonde, is het enkel een 'verzoekschrift' tot opstellen van een klacht. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u eerst verklaarde dat er een 'First Information Report' (FIR), een klacht dus, tegen u was ingediend (zie gehoorverslag CGVS p.13). Vervolgens was er een 'application' tegen u neergelegd (zie gehoorverslag CGVS p.13). Er werd vastgesteld dat u buiten deze 'application' geen enkele andere bewijzen van uw problemen voorlegde. De 'application' die u voorlegde is bovendien slechts een fotokopie die geen zegels of stempels bevat. Uw 'application' heeft dus geen legitieme bewijskracht. Daarenboven is de herkomst van de 'application' onduidelijk. Uw vriend U. zou die opgestuurd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kon ook niet verduidelijken hoe U. aan de 'application' is geraakt. U stelde enkel dat U. deze ontving van een politiekantoor (zie gehoorverslag CGVS p.17). U weet niet wat er verder met die 'application' is gebeurd; u weet dus ook niet of deze werd omgezet in een daadwerkelijke klacht (zie gehoorverslag CGVS p.15). U hebt ook niet naar de 'application' geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS p.16). U weet ook niet welke straf u zou kunnen krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.10). U kon een advocaat geraadpleegd hebben om naar deze 'application' te informeren. Dit hebt u niet gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.14 en p.16). Dit toont aan dat u geen interesse hebt in de verdere behandeling van deze 'application'. Ook dient opgemerkt dat daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk aannemelijk kunt maken, u niet kunt aantonen in de door u voorgelegde 'application' genoemd te worden. Bovenstaande verklaringen breken reeds uw vrees voor vervolging wegens deze 'application' af. Verder gaf u aan dat de president van uw Ahmadi-gemeenschap op de hoogte was van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS p.16). U stelde dat uw gemeenschap niets kon doen voor u (zie gehoorverslag CGVS p.16). Gezien uw beweerde problemen en de 'application' die werd ingediend door B., is het weinig aannemelijk dat uw gemeenschap u niet kon helpen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Ahmadi's die met ernstige problemen te kampen hebben hun voorzitter kunnen informeren. Op basis van de verslagen van de voorzitters worden de maandelijkse rapporten over vervolging van de Ahmadi-gemeenschap opgesteld. U verklaarde dat u geen advocaat hebt geraadpleegd (zie gehoorverslag CGVS p.14 en p.16). Geen enkele advocaat zou bereid zijn om te helpen (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit is echter geen afdoende verklaring. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah beschikt over een panel van Ahmadi-advocaten die juridische bijstand verlenen. Daar u verklaarde dat u twee tot vier keer (waarvan de laatste keer in 2009) naar Rabwah ging om uzelf te beschermen (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.17), had u dan ook op de Ahmadi-gemeenschap een beroep kunnen doen om uw beweerde problemen uit 2000, 2004 en 2005 te laten aangeven bij de autoriteiten. Overigens legde u geen enkel bewijsstuk met betrekking tot deze incidenten in het verleden voor. Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U zou gereisd hebben met uw eigen paspoort en met een visum geregeld door een smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS p.9). Dat u met uw eigen paspoort reisde, breekt uw ingeroepen vrees voor de Pakistaanse autoriteiten af. U reisde van Islamabad naar Spanje en verbleef vervolgens vier à vijf dagen in een kamer in Spanje (zie gehoorverslag CGVS p.10 en p.11). Toen u werd gevraagd waarom u geen asiel aanvraag in Spanje antwoordde u dat u slechts één maal naar buiten bent geweest (zie gehoorverslag CGVS p.11). Er mag aangenomen worden dat indien uw vrees voor vervolging reëel was, u reeds in Spanje asiel had kunnen aanvragen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Wat betreft de 'First Information Reports' (FIR's) aangaande uw vader en broer moet worden opgemerkt dat het enkel fotokopies betreffen. Deze fotokopies bevatten geen stempels of zegels en bovendien zijn de FIR's onleesbaar. Daarenboven is de 'FIR' betreffende uw broer uitgevaardigd op 15 oktober 2010. Dit is dus opgesteld na uw vertrek uit Pakistan zodat dit voor uw asielaanvraag weinig relevant is. Tot slot dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker meent dat de motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen en stelt dat er wel degelijk geloof moet worden gehecht aan zijn asielaanvraag. Hij haalt daarvoor de volgende redenen aan:

“Vooreerst stelt het CGVS dat tegen verzoeker slechts een zogenaamde ‘application’ voorligt en geen FIR. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat een application een FIR voorafgaat. Het zou onverstandig zijn van verzoeker in Pakistan te verblijven en af te wachten tot effectief een FIR tegen hem wordt uitgevaardigd, aangezien dit zijn vluchtmogelijkheden ernstig zou inperken. Ook dient rekening te worden gehouden met de aard van de feiten die aan de application ten grondslag liggen: ‘het prediken van geloofsovertuiging als Ahmadi’. Aangezien dergelijke feiten strafbaar zijn in Pakistan en deze zeer gemakkelijk kunnen worden bewezen door getuigen (waaronder de klager), is het inderdaad aannemelijk dat een FIR zou volgen. Bovendien werd tegen de vader van verzoeker reeds een FIR uitgevaardigd in 1988 omwille van gelijkaardige ‘feiten’. Bovendien heeft de vader van verzoeker in Pakistan in de gevangenis gezeten, ook omwille van gelijkaardige ‘feiten’. Ook tegen de broer van verzoeker werd een FIR uitgevaardigd. Hoewel dit na de vlucht van verzoeker plaatsvond (in oktober 2010), toont dit – in tegenstelling tot wat het CGVS beweert – wel degelijk aan dat de situatie van verzoeker en van Ahmadi-moslims in het algemeen, gevaarlijk is in Pakistan. Tot slot geeft ook de vlucht van de zus en schoonbroer van verzoeker en hun erkenning in Australië aan dat de situatie voor Ahmadi-moslims ver van evident is. Dit blijkt uit het uittreksel van de vragenlijst die de Australische autoriteiten aan de schoonbroer voorlegden ter staving van zijn vluchtverhaal (zie stuk 3). Om al deze redenen kan gesteld worden dat verzoeker geenszins een FIR diende af te wachten om een geloofwaardige en ernstige dreiging te verantwoorden.

In de tweede plaats merkt het CGVS op dat de application slechts een kopie is, waarvan het onduidelijk is hoe deze verkregen werd. Verzoeker is echter na het kennismaken van deze application zo snel mogelijk gevlucht. Zijn doel was naar Australië te gaan waar zijn zus en schoonbroer reeds verbleven en er erkend zijn als vluchtelingen. Evenwel kon het volgens de mensensmokkelaar enkele weken duren voordat hij naar Australië kon vertrekken. Verzoeker heeft dan als alternatief de snelste vluchtweg gekozen, die hem tot in België bracht. Het is pas na de beslissing van het CGVS dat verzoeker de noodzaak inziet om zoveel mogelijk documentatie (in origineel) te kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Verzoeker was in de eerste plaats immers bezorgd om zijn vertrek vanuit Pakistan. Eens veilig in België, heeft verzoeker gemeend dat zijn omstandig vluchtrelaas voldoende zou zijn om het CGVS te overtuigen van zijn precaire situatie. Ondertussen probeert verzoeker uit alle macht documentatie vanuit Pakistan te laten overkomen. Verzoeker rekent er dan ook op om, in de loop van de procedure bijkomende documenten neer te leggen en originele documenten te ontvangen, zodat deze aan de Raad en aan het CGVS kunnen worden voorgelegd.

Ten derde merkt het CGVS op dat het onwaarschijnlijk is dat de Ahmadi-gemeenschap niets voor verzoeker kon doen en dat geen advocaat gecontacteerd werd. Het CGVS gaat er volgens verzoeker echter aan voorbij dat vele leden van de Ahmadi-gemeenschap reeds opgesloten zijn in Pakistan en dat velen gevlucht zijn uit vrees voor de overheid en de lokale moslimbevolking. Verzoeker weet dit bovendien bijzonder goed, aangezien zijn zus en schoonbroer gevlucht zijn en zijn vader in de gevangenis heeft gezeten. Deze vaststellingen deden verzoeker oordelen dat de hulp van de Ahmadi-gemeenschap in zijn zaak louter moreel zou zijn, in die zin dat ook wanneer een advocaat ter beschikking werd gesteld, de uitkomst van een procedure zeer waarschijnlijk in het nadeel van verzoeker zou uitdraaien. Door de aard van de aanklacht (het prediken van een geloofsovertuiging), is het zoals vermeld immers al te gemakkelijk een veroordeling jegens verzoeker te bekomen, gebaseerd op getuigenverklaringen. Volgens verzoeker kan de Ahmadi-gemeenschap daaraan niets veranderen, zodat het oordeel van verzoeker om te vluchten, in plaats van om een risicovolle procedure af te wachten, terecht is.

Ten vierde stelt het CGVS dat de vluchtroute van verzoeker ongeloofwaardig is. Het CGVS haalt geen argumenten aan om deze stelling te staven. Het feit dat verzoeker enkele dagen in een kamer in Spanje werd ondergebracht door mensensmokkelaars die hem zeiden dat hij zo snel mogelijk naar België zou gebracht worden, is op zich niet ongeloofwaardig. Het feit dat hij in Spanje geen asielaanvraag is geen indicatie dat verzoeker geen reële vrees voor vervolging had. Integendeel, de vrees voor vervolging zorgde er voor dat verzoeker nauwgezet deed wat de mensensmokkelaars aan hem vroegen, zodat hij zich koest hield en op zijn kamer in Spanje bleef, totdat hij naar België werd getransporteerd. Het CGVS gaat voorbij aan het feit dat een vlucht uit het moederland wel degelijk traumatisch is, zodat het veeleer geloofwaardig is dat niet onmiddellijk tegen de wil van de mensensmokkelaars in, een beroep werd gedaan op de hulp van de Spaanse autoriteiten. Het feit dat verzoeker met zijn eigen paspoort reisde impliceert geenszins dat verzoeker de Pakistaanse autoriteiten niet vreesde. Zoals hierboven uiteengezet, was de strafprocedure tegen verzoeker nog niet gestart (er was nog geen FIR), zodat verzoeker het land nog kon verlaten. Het was juist uit vrees voor een FIR, die het verzoeker zeer

moelijk zou maken om het land te verlaten, dat verzoeker Pakistan ontvluchtte en daartoe zijn op dat ogenblik nog niet geseinde paspoort gebruikte.”

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift een aantal motieven van de bestreden beslissing onbesproken. Hij geeft meer bepaald geen aannemelijke verklaring voor de vaststelling dat hij eerst verklaarde dat er tegen hem een *FIR* was ingediend, noch voor het feit dat de *application* die hij voorlegde slechts een fotokopie is die geen zegels of stempels bevat, noch voor de vaststelling dat hij niet kon verduidelijken hoe zijn vriend aan de *application* is geraakt. Deze elementen zijn voldoende doorslaggevend voor de Raad om te oordelen dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker legt ter terechtzitting een Engelstalige versie voor van de *application* die in tegenstelling de eerder neergelegde versie een stempel van de politie en een stempel van de advocaat bevat. Daargelaten de vaststelling dat deze versie niet ondertekend is noch de vereiste vingerafdruk bevat doet zij geen afbreuk aan hetgeen reeds eerder werd vastgesteld over de versie in de oorspronkelijke taal (een kopie zonder stempels of zegels). Om deze redenen heeft ook dit document geen bewijswaarde. De bij het verzoekschrift en ter zitting bijgebrachte exemplaren van de *FIR*'s opgesteld tegen verzoekers vader en zijn broer kunnen evenmin de negatieve appreciatie ombuigen aangezien het hier eveneens slechts om kopieën gaat met bijgevoegde vertaling. De documenten 2, 3, 4, 5 en 6 hebben betrekking op verzoekers zus en schoonbroer en kunnen om reden dat ieder dossier individueel beoordeeld wordt op zijn eigen merites niets wezenlijks bijdragen aan verzoekers asielaanvraag.

Bovendien heeft verzoeker nog steeds geen identiteitsdocument voorgelegd, terwijl hij nochtans tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij contact kon opnemen met de smokkelaar of met zijn vriend en dat het niet moeilijk zou zijn om aan zijn paspoort te komen (gehoorverslag, 8). Bijgevolg blijft er onzekerheid bestaan over verzoekers identiteit.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER